



ת"פ 38492/05/19 - מדינת ישראל נגד פלוני, בועז בורה, אליהו אביטן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38492-05-19 מדינת ישראל נ' פלוני ואח'
בפני כב' השופט אילן סלע

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד אריאלה נבון נגד 1. פלוני ע"י ב"כ עו"ד ורד בירגר 2. בועז בורה ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי 3. אליהו אביטן הנאשמים
---------	---

פסק דין

אני מזכה את הנאשמים מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירה של סחיטה בכוח בצוותא לפי סעיף 427(א) רישא, בנסיבות סעיף 382(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.
2. לפי המתואר בכתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע למאשימה, מכר המתלונן לאביו של נאשם 1, אופניים מיד שנייה. זמן קצר לאחר מכן, הנאשם 1 ואביו ביקשו לבטל את העסקה עם המתלונן, וביקשו החזר כספי מלא.
3. עובר ליום 27.05.18, במועד שאינו ידוע למאשימה, התקשר נאשם 1 ואיים על המתלונן כי אם לא יחזיר



לאביו את הכסף ישלח אליו אנשים "שידעו לטפל" בו. הנאשם אף הוסיף: "אני לא צוחק איתך בשום דבר, יבואו אליך וישברו לך את הפרצוף עד שהכסף לא יהיה".

4. ביום 27.05.18, בסביבות השעה 01:00 בלילה או בסמוך לכך, הגיע המתלונן לרחוב נג'ארה 2 (להלן: "המקום") כדי להיפגש עם חבר. זמן קצר לאחר מכן, הגיעו למקום הנאשמים ואחרים שזהותם אינה ידועה (להלן: "האחרים"). הנאשמים והאחרים הקיפו את המתלונן. נאשם 1 שאל את המתלונן איפה הכסף, ואז הנאשמים ביחד עם האחרים, ניסו לקחת את אופניו של המתלונן. לאחר מכן, החלו הנאשמים והאחרים להכות את המתלונן, בעטו בו והכו אותו באגרופים לפניו ולאזור צווארו. נאשם 3 איים על המתלונן: "תזהר אם לא תתנהג טוב", ונאשם 2 איים עליו: "אם לא תעביר את הכסף, אתה מת". כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלונן חבלות בפניו ובכתפו.

הנאשמים כפרו במיוחס להם.

5. בתשובה לאישום, נאשם 1 אישר כי הוא ואביו פנו למתלונן על מנת שיחזיר להם את תמורת האופניים בשל פגם בעסקה, וכפי שנפסק בבוררות שהצדדים היו צד לה. נאשם 1 אישר, כי פנה בעניין זה מספר פעמים למתלונן אך אף פעם לא איים עליו. נאשם 1 גם אישר, כי פגש את המתלונן אך הוא לא איים עליו ולא תקף אותו ואף לא ראה שהנאשמים תוקפים אותו.

6. נאשם 2 אישר גם הוא, כי נכח במקום האירוע, אך כפר בתיאור האירוע שבכתב האישום. הוא אך ציין, כי היה עד לשיחה שהתנהלה במקום בין נאשם 1 והמתלונן.

7. נאשם 3 אישר אף הוא כי נכח במקום האירוע. הוא ציין כי פגש את נאשם 1 באוטובוס בדרכו הביתה, וזה סיפר לו על עסקת האופניים באופן כללי. על ביטול העסקה למד באופן חלקי מתוך שברי פרטים, מהוויכוח ששמע בין נאשם 1 והמתלונן כשהם ירדו מהאוטובוס. הוא היה רחוק מהם, מרחק של כ-20 מטרים, שם ישב עם חבר אחר שלו. הוא לא שמע את נאשם 2 אומר למתלונן את המיוחס לו בכתב האישום. הוא עצמו לא איים על המתלונן ולא הכה אותו.

8. יצוין כבר עתה, כי לא הייתה מחלוקת כי השיחה בין נאשם 1 למתלונן, בה אמר נאשם 1 למתלונן כי אם לא יחזיר לאביו את הכסף ישלח אליו אנשים "שידעו לטפל" בו, וכי "יבואו אליך וישברו לך את הפרצוף עד שהכסף לא יהיה" (ת/6), אכן התקיימה. אך, בד בבד, לא הייתה מחלוקת כי לא יוחסה עבירה לנאשם 1 בגין דברים אלו, בשל התיישנותה (עמ' 26 לפרוטוקול, שורה 16).

המסכת הראייתית

9. המאשימה הצטיידה עם עדותו של המתלונן ועם עדותו של מר הירש שניבלג, אשר היה עד לאירוע. בנוסף, העידו רס"ר עקיבא בלום, שרשם דו"ח פעולה סמוך לאירוע (ת/7), רס"ר ענבל לינה שטיין שערכה מזכרים שונים בנוגע לזימון עדים לחקירה (נ/ו - נ/5), רס"ר יוסף פרקש שגבה את הודעתו של נאשם 1 (ת/10), והחוקר אוסמא אבו גנב



שגבה הודעה נוספת מנאשם 1 (ת/13). הוגשו גם הודעות הנאשמים: הודעת נאשם 1 מיום 4.06.18 (ת/10), הודעתו מיום 24.03.19 (ת/13), הודעת נאשם 2 מיום 27.05.18 (ת/7), והודעת נאשם 3 מיום 27.05.18 (ת/1).

10. בעדותו, אישר המתלון, כי מכר לאבא של אחד מן הנאשמים (להלן: "הקונה") אופניים חשמליות מיד שנייה בחצי ממחירם של אופניים חדשות. הקונה בדק אותם והיה שבע רצון מתוצאות הבדיקה. לאחר מספר ימים במהלכם גרם הקונה לנזקים באופניים, פנה אליו הקונה ודרש את כספו בחזרה. הוא סרב, ואמר לקונה כי מלכתחילה הוא הודיע לו שאין אחריות על האופניים. הקונה הציע שילכו לדין תורה, והוא הסכים. פסק ההלכה היה כי העסקה בטלה, וכי הקונה צריך לשלם למוכר, ככול שקיימים נזקים באופניים. הקונה סרב, וחרף זאת החל מסע איומים כלפיו. התקשרו אליו הקונה ושני בניו, ואיימו עליו, בין היתר, כי ירצחו אותו, וישברו את עצמותיו.

11. באשר לאירוע המתואר בכתב האישום, סיפר המתלון בעדותו בבית המשפט כי הוא הגיע עם אופניים חשמליות לפגוש חבר מהשכונה, בשם נחמיה, שהיה צריך להביא לו סכום כסף. מספר דקות לאחר שנפגש עם אותו חבר, לפתע פתאום, הקיפו אותו יותר מעשרה בחורים, ביניהם הנאשמים. נאשם 1 נגש אליו ושאל אותו איפה הכסף, כשבאותו זמן אח של נאשם 2, יעקב, הניח עליו את ידו ושאל את נאשם 1 האם זה מי שעושה בעיות. מיד לאחר מכן, החלו כל הנוכחים לתקוף אותו. נאשם 2 לקח ממנו את מפתחות האופניים וניסה לקחת גם את האופניים. נאשם 2 אף אמר לו: "אם עד מחר בשעה שתיים... אתה גמור, אתה מת". בהמשך ציין, כי נאשמים 1 ו-2 אמרו לו שהם ישברו לו את העצמות, ואם עד מחר אם הוא לא מביא להם את הכסף, "הוא מת".

12. המתלון ציין, כי יעקב, אחיו של נאשם 2, היה הדומיננטי ביותר מבין כל התוקפים. הוא היכה אותו מכות נמרצות, בבעיטות לאשכים, אגרופים לפנים, לבטן ולחזה, במשך כרבע שעה. הוא הוסיף, כי יעקב אף אחז סכין קצרה בידו באמצעותה איים עליו תוך שהוא אומר לו: "אני אשב עליך בבית סוהר, אני אחתוך אותך".

13. המתלון הוסיף וסיפר, כי בשלב זה הוא התרחק מהמקום תוך שהוא מנסה לתור אחר עדי ראיה שיוכלו להעיד על האירוע. הוא התקשר למשטרה, אך עד שהגיע שוטר, התוקפים החלו להתפזר. למרות זאת, הוא הצליח לזהות במקום שניים - נאשמים 2 ו-3, והשוטר עצר אותם. המתלון ציין, כי היו במקום שני בחורי ישיבה שטענו בפניו כי הם ראו את האירוע, אך הם פחדו להעיד במשטרה. המתלון הוסיף, כי הוא מכיר את התוקפים מהשכונה בה הוא והם מתגוררים.

14. בחקירתו הנגדית, אישר המתלון, כי בני משפחתו של נאשם 1 פנו אליו מספר רב של פעמים בשל העבודה שלטענתם האופניים לא תקינות, אך הוא סרב לבטל את העסקה. לדבריו, הוא נסחט במשך כמה חודשים שקדמו לתקיפה, אך לא התלון על כך למשטרה.

15. באשר לאירוע, ציין המתלון בחקירה הנגדית, כי נפגש עם חברו בסביבות השעה 00:15 והאירוע התרחש בפרק הזמן שבין 00:00 לבין 01:00. עם זאת, הוא לא ידע להסביר מדוע התקשר למשטרה רק בשעה 02:17, כפי שעולה מדו"ח הפעולה של רס"ר עקיבא בלום (ת/7). הוא גם לא ידע להסביר מדוע לא פנה למד"א. בהמשך ציין, כי



תחילה ביקש להשיג עדים לאירוע ולאחר מכן התכוון להתפנות לבית חולים. המתלונן עמד על טענתו, כי הקיפו אותו כעשרה אנשים כשהוא עמד עם גבו אל הקיר שבפינת הרחוב, אך בהמשך חקירתו אישר, שחלק מהתוקפים היו במרחק של 20 מטרים ממנו (עמ' 35 לפרוטוקול, שורה 24).

16. המתלונן הוסיף, כי מסר לשוטר שהגיע לזירה כי היה בקשר טלפוני עם חבר שתצפת על שניים מהתוקפים, אך לא מסר את שמו לשוטר כדי לא לסבך את החבר עם התוקפים (עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 13 ואילך). לדבריו, הוא לא מסר לשוטר את שמו של נאשם 2, מאחר ולא הכיר אותו בשמו הפרטי אלא רק בשם משפחתו (עמ' 33 לפרוטוקול, שורה 29 ואילך).

17. המתלונן אישר בחקירתו הנגדית, כי המשיך לקבל איומים במשך כחודשיים לאחר האירוע, מיעקב, אחיו של נאשם 2, והוא אף פנה למשטרה בשל כך. עם זאת, הוא לא ידע להסביר מדוע לא דיווח על מעשיו של יעקב באירוע, ורק ציין כי העביר למשטרה פרטים אודותיו מספר חודשים לאחר האירוע, אך לא נחקר על כך (עמ' 29 לפרוטוקול, שורה 4 ואילך).

18. עוד אישר המתלונן, כי הגיע למשטרה פעם נוספת כעשרה חודשים לאחר האירוע. במועד זה (19.03.19) הוא הביא למשטרה דיסק ועליו מסמך בו הוא הודיע למשטרה כי גילה את זהותו של תוקף נוסף. הוא מסר את הדיסק לחוקר, אך לא סיפר דבר אודות המסמך האמור (עמ' 37 לפרוטוקול, שורה 15 ואילך).

19. כאמור, העיד גם מר הירש שניבלג, אשר לאחר שלא זכר את האירוע ואת הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, הוגשה הודעתו (ת/9) - ללא הסתייגות של מי מבעלי הדין - לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

20. מר שניבלג ציין בהודעתו, כי הוא עמד ברחוב נג'ארה ליד הסופרמרקט שבמקום, וראה שלושה בחורים שאינם מוכרים לו צועקים. לפי תוכן הצעקות הבין כי אחד חייב כסף לאחר. עוד הוא שמע כי נאמר לחייב שיבוא לרב, ולאחר מכן החלו צעקות ומכות. בין היתר שמע את המילים: "יא חתיכת בן זונה אני אראה אותך ברחוב אני אחתוך אותך". בשלב זה הוא ברח מהמקום. הוא לא ידע לומר מי תקף את מי, אך ציין כי ראה שלוקחים את האופניים מהמתלונן, ואחר כך החזירו לו אותם. הוא גם ידע לומר, כי הבחור שאיים לבש חולצה שחורה, וכי הוא זה שלקח מהמתלונן את אופניו והחזיר לו אותם לאחר מכן. לדבריו, הוא יוכל לזהות שניים מן הבחורים שהיו במקום.

21. בבית המשפט סיפר, כי ראה ארבעה בחורים, שלושה שרבו עם בחור אחד. הוא ציין כי לא ראה סביבו של המתלונן עשרה אנשים ולא ראה סכין באירוע. הוא חזר על האיומים אותם ציין בהודעתו במשטרה, וציין כי נראה לו שהייתה אלימות וכי זה "היה מפחיד". לדבריו, הוא לא שהה במקום יותר מחמש דקות, ואז הסתלק. מר שניבלג הוסיף, כי לאחר שהלך מהמקום לכיוון רחוב כנפי נשרים, הגיע אליו המתלונן - שאין לו היכרות מוקדמת אתו - כשהוא רכוב על אופניו, וביקש ממנו לשמור על קשר.



22. רס"ר עקיבא בלום שהגיע למקום האירוע, ציין בדו"ח הפעולה (ת/7) - שהוגש בהסכמה חלף חקירה ראשית - כי המתלון התקשר בשעה 02:17 וציין כי הוא נמצא ברח' אלקבץ וכי הוא יחבור אל השוטר שיגיע למקום ברח' נג'ארה. השוטר בלום ציין כי חבר למתלון בשעה 02:25, והמתלון סיפר לו שכעשרה צעירים חרדים תקפו אותו, בעיקר במכות לפני. המתלון גם סיפר לו כי הוא בקשר עם בחור שמתצפת על שניים מהתוקפים שעומדים ומדברים בכיכר שברחוב גבעת שאול. השוטר בלום ציין כי הוא פגש במקום שני אנשים שטענו בפניו כי הם כבר משוחחים במקום זה כשעה וחצי. המתלון צעק לעבר השניים: "היית גבר עשר נגד אחד". המתלון הכיר אחד משני אנשים אלו - הוא נאשם 3. בהמשך, המתלון הבחין בשלושה אנשים וטען שהוא מזהה בוודאות אחד מהם כמי שתקף אותו. היה זה נאשם 2. אז, השוטר בלום הסיע את נאשם 2 ו-3 לתחנת המשטרה, והמתלון הגיע לתחנה באופן עצמאי. בחקירתו בבית המשפט ציין השוטר בלום, כי אם לא ציין בדו"ח שהבחין בסימני חבלה על המתלון, כנראה שלא ראה כאלה.

אל מול עדויות העדים מטעם המאשימה, העידו הנאשמים.

23. נאשם 1 סיפר, כי הוא הלך עם אביו לרכוש אופניים מהמתלון לאחיו הקטן. בחלוף מספר ימים התברר שיש בעיה באופניים. הוא פנה אל המתלון וזה הסכים ללכת לברר את הדין אצל בית דין שבשכונתם. הרב פסק שמדובר במקח טעות והמתלון צריך להחזיר את הכסף, כשמאידך הם ישלמו לו את דמי הנזק שנגרם לאופניים (נ/1). לאחר פסקו של הרב, המתלון אמר שיחזיר את הכסף, אך חלפו שניים-שלושה חודשים והכסף לא הושב. אז, הוא פנה אל המתלון ודרש את כספו.

24. באשר לאירוע סיפר נאשם 1, כי נסע באוטובוס מתחנה מרכזית לגבעת שאול. הוא ירד בתחנה הראשונה ברח' נג'ארה ופגש במתלון יושב עם חבר נוסף. הוא שאל את המתלון אודות הכסף שהוא חייב לו, והמתלון השיב לו שאין לא עליו את הכסף, אך הוא יביא לו אותו בעוד מספר ימים. הדיבורים הפכו לצעקות, ובכך הסתיים האירוע, כשהוא הלך לביתו וחבריו הלכו לשבת בגינה סמוכה. הוא שלל כל שימוש באלימות באירוע ושלל כל אמירות מאיימות. לדבריו, כששוחח עם המתלון, נאשם 2 עמד לידו, בעוד נאשם 3 היה רחוק מהם.

25. בחקירתו הנגדית טען נאשם 1, כי הפגישה עם המתלון הייתה באקראי והוא לא ידע כי המתלון יהיה שם. הוא ירד באותו מקום כדי לשבת בגינה הסמוכה עם חבריו. כשנדרש לכך, שנאשם 2 אמר בחקירתו כי הוא אמר להם, עוד באוטובוס, שהם צריכים לרדת באותה תחנה בה הם ירדו כדי לפגוש את המתלון ולקחת ממנו את הכסף, השיב כי אינו זוכר שאמר זאת.

26. נאשם 2 סיפר בעדותו, כי באותו ערב הוא הלך עם אח שלו לשחק סנוקר. לאחר מכן הם פגשו חברים בתחנה המרכזית. שם עלו לאוטובוס, לכיוון שכונת גבעת שאול, ובדרך, נאשם 1 אמר להם לרדת בתחנה מסוימת כדי לקחת כסף ממישהו. הם ירדו, והוא עמד ליד נאשם 1 שהתווכח עם המתלון על הכסף שהוא חייב לו. נאשם 3 לא עמד לידם באותו שלב. לאחר מכן, נאשם 1 הלך לביתו והם הלכו לשבת בגינה ולעשן נרגילה. בחלוף שעה-שעתיים, הם חזרו לכיוון הכיכר, בה פגשו במתלון, ומשם תכננו להתפזר איש לביתו. אז, הוא הבחין בניידת משטרה. השוטר קרא לו לגשת אליו, והמתלון צעק לעברו "אתם עשר על אחד, בוא עכשיו". השוטר לקח ממנו פרטים ועיכב אותו ואת נאשם 3. גם הוא שלל אלימות כלשהי או איומים כלשהם.



27. נאשם 3 סיפר בעדותו בבית המשפט, כי פגש את נאשם 1 בתחנה מרכזית ומשם הם נסעו באוטובוס לגבעת שאול. בדרך, נאשם 1 סיפר לו כי הוא צריך לפגוש מישהו שיעביר לו כסף עבור חוב לאביו. הם ירדו בתחנה, ונאשם 1 פנה למתלונן, כשהוא וחבר נוסף שנסע איתם באוטובוס פנו לכיוון אחר ועמדו במרחק של כעשרה עד חמישה עשר מטרים מהמתלונן ונאשם 1. לדבריו, ממקום עמידתו, הוא שמע צעקות בין המתלונן ונאשם 1 שכללו את המילים "אופניים" ו"כסף". לאחר מספר דקות, נאשם 1 הגיע אליהם ואמר לו שהוא סיכם עם המתלונן, שהוא יביא לו את הכסף. בשלב זה הוא נפרד מנאשם 1, שהלך לביתו, והוא נותר במקום ודיבר עם חברים עד שהגיעה למקום נידת משטרה. השוטר ביקש ממנו ומחבר נוסף שהיה עמו, תעודות זהות, והוא סבר שמדובר בבדיקה שיגרתית. אלא שאז, הוא הבחין במתלונן, מצביע לעברו ואומר "הוא נתן לי מכות".

28. העיד גם מר אבי פינץ, שנפגש בסמוך לאירוע, במקום האירוע, עם נאשם 3. הוא סיפר כי הם קבעו ללמוד בבית הכנסת, אך בפועל הם עמדו ליד הבית כנסת ודיברו שם כשעה וחצי - שעתיים. הוא לא הבחין בכל אירוע חריג במהלך שהותו במקום, ונאשם 3 לא סיפר לו על אירוע שארע לפני הגעתו.

29. בנוסף, הנאשמים ביקשו להעיד גם את מי שהיה אחראי על החקירה, פקד אורן משה, וזאת על מנת לעמוד על מחדלי החקירה השונים. בין היתר נשאל השוטר משה על הפעולות שנעשו לאיתור עדים לאירוע. תשובתו הייתה, כי בתיקים מעין אלו, של תגרות בין שני צדדים, אין בדרך כלל שיתוף פעולה. לכן גם לא היה ניתן לגבות הודעות משני האנשים שנאשם 1 מסר להם כי היו עדים לאירוע, שכן נאשם 1 עצמו ציין כי הם אינם מעוניינים למסור גרסה. מעבר לכך, היו להם די ראיות ולא היה צורך בגביית עדויות נוספות.

דין והכרעה

30. הנה כי כן, העדויות על שארע באותו לילה, מתמצות בעדות המתלונן ובעדותו של מר שניבלג אל מול עדויות הנאשמים. שאר עדי הראייה הפוטנציאליים לא נחקרו כלל על ידי המשטרה, על אף ששמותיהם נמסרו לה בסמוך לאחר האירוע.

31. עדות המתלונן היא העדות היחידה המלמדת על אלימות קשה שהופנתה כלפיו, שכללה, לדבריו, מכות נמרצות, בעיטות לאשכים, אגרופים לפנים, לבטן ולחזה, במשך כרבע שעה. הוא אמנם ייחס אלימות זו בעיקרה ליעקב בורה (אחיו של נאשם 2), שכלל לא נחקר על ידי המשטרה, ואולם, ככל שיש ממש בעדות זו, הרי שניתן לייחס לכל הנוכחים שנטלו חלק בדרישת הכסף באותו מעמד את העבירות של סחיטה בכוח בצוותא וסחיטה באיומים שיוחסו להם.

32. דא עקא, שעדותו זו של המתלונן כי קיבל "מכות רצח" מכל החבורה במשך כרבע שעה, היא עדות יחידה שלו. איש מהנוכחים לא העיד על כך, ועדותו של המתלונן נשמעה בלתי סבירה והעלתה מספר תמיהות.

33. ראשית, לאלימות קשה זו שהופנתה אליו, לא הייתה תמיכה במסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/2), מסמכים מביקורו בחדר מיון של בית החולים הדסה, שעות ספורות אחר האירוע. מהמסמכים עלה רק כי המתלונן התלונן על כאבים בתנועת הכתף השמאלית ונצפו סימני שפשוף בבית החזה.



34. שנית, התנהגותו של המתלונן תוך כדי האירוע, ובוודאי לאחריו, אינה עולה בקנה אחד עם אלימות מסוג זה אם הופנתה כלפיו. כך, על אף שחלפו אנשים במקום, הוא לא קרא לעזרה. הסברו היה כי האמין שאנשים הבחינו באלימות וקראו למשטרה ממילא. לצד זאת, הוא ציין, כי על אף האלימות הקשה שספג, הוא כלל לא תכנן לפנות למשטרה. הוא גם לא פנה לחדר מיון, וגם לא נמלט מהמקום ברגע שיכול היה לעשות כן, אלא ניסה - כך לדבריו - במשך כשעה ויותר להשיג עדים לאירוע. לשם כך, הוא התקשר לחבר, על אף שכאמור מדובר היה בשעת לילה מאוחרת, וביקש ממנו להגיע למקום, כדי לתצפת על שניים מהתוקפים. זאת, כאמור, כאשר לדבריו, הוא כלל לא התכוון להתלונן עליהם במשטרה. המתלונן סרב למסור את שמו של אותו חבר. לטענתו, הוא חושש שיבולע לו על ידי הנאשמים, אך קשה לקבל עדותו מעין זו מבלי שהיא תיתמך על ידי אותו צופה מסתורי.

35. במקביל, הוא החיש פעמיו אחר מר שניבלג, אותו הוא לא מכיר, אך הצליח לראות אותו תוך כדי תקיפתו על ידי עשרה אנשים ולזכור את פרצופו. הוא גם ידע את הנתיב בו הלך מר שניבלג וניסה להשיגו, כדי לבקש ממנו לבוא להעיד על שארע. עדות זו גם היא אינה סבירה בעליל. מה גם, שלפי עדותו של מר שניבלג הוא עזב את המקום בתחילת האירוע, והמתלונן הצליח להשיג אותו כחמש דקות אחרי שהוא עזב את המקום, כשהוא כבר היה קרוב לרחוב כנפי נשרים. האפשרות שהמתלונן הצליח להשיג אותו בתום האירוע, במרחק רב מהמקום, ולזהות אותו כמי שהיה נוכח בקרבת מקום בזמן האירוע, היא בלתי מסתברת.

36. המתלונן סיפר, כי רק בחלוף למעלה משעה מהאירוע, כשהוא נותר במקום על מנת להשיג עדויות, כשהוא מוכה מאלימות קשה שהופנתה כלפיו, הוא פגש אדם, שאמר לו שהוא חייב להגיש תלונה. רק אז הוא התקשר למשטרה. גם את שמו של אדם זה הוא לא ידע לומר (עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 3), על אף שכאמור, הוא נותר במקום רק כדי להשיג את פרטיהם של העדים לאירוע.

37. לצד כל זאת, את העובדה כי חברו, נחמיה, שהיה עמו באירוע, ותושאל יומיים אחרי האירוע על ידי חוקרת משטרתית, טען כי לא ראה תקיפה או איומים, אלא רק את נאשם 1 והמתלונן מדברים ביניהם (נ/3), הוא לא ידע להסביר. תחילה ציין כי אותו חבר, נחמיה, נעלם מיד כשהחבורה שתקפה אותו החלה להתקרב אליו (עמ' 23 לפרוטוקול, שורה 29). בהמשך, כשהבין שהסברו לכך שנחמיה טוען שלא ראה אלימות אינו משכנע, העלה המתלונן הסבר אחר, לפיו נחמיה, הוא למעשה גם חבר טוב של הנאשמים וייתכן שלכן לא רצה למסור עדות (עמ' 25 לפרוטוקול, שורה 19). בהמשך החמיר טענתו כלפי חברו נחמיה וטען, כי אותו חבר העביר לו איומים מנאשם 1 (שם, שורה 35).

38. זאת ועוד. המתלונן העיד כי באירוע הקיפו אותו יותר מעשרה אנשים שעמדו סביבו בחצי עיגול (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 7 ואילך). הוא התעקש על מעורבותם של כל העשרה באירוע התקיפה שלו (עמ' 35 לפרוטוקול, שורה 31), ואף טען כי אם יש מי שמעיד שרק שלושה אנשים הקיפו אותו, הוא מעיד שקר (עמ' 36 לפרוטוקול, שורה 3). זאת, כאשר מר שניבלג, לכאורה העד האובייקטיבי היחיד, העיד במפורש כי את הנאשם הקיפו רק שלושה אנשים. מר שניבלג אף ציין כי ייתכן כי רק אחד מהשלושה הרביץ למתלונן, אך הוא בכל זאת ראה זאת כשלושה שתקפו את המתלונן (עמ' 63 לפרוטוקול, שורה 15). שלושה בלבד. לא עשרה.



39. גרסתו של המתלון עוררה קשיים נוספים. כך, המתלון ניסה לשוות אקראיות לפגישה, שכן על פי טענתו בחקירתו במשטרה ובחקירתו הנגדית הוא הגיע למקום האירוע כדי להיפגש עם נחמיה שהיה אמור למסור לו 30 ₪ שמאן שהוא העביר אליו, ואז הגיע באקראי נאשם 1 ואתו חבורה של 10 אנשים לפחות שהקיפו אותו ותקפו אותו. זאת, למרות שלפי עדות נאשמים 2 ו-3, נאשם 1 אמר להם עוד באוטובוס, כי הוא אמור לפגוש את המתלון.

40. כך, ההסבר שנתן לכך שלא סיפר במשטרה אודות הסכין באמצעותה איום באירוע (להבדיל מלשוטר שפגש במקום האירוע, שלו סיפר על הסכין - ת/7) - אי ידיעת שמו הפרטי של המחזיק בה, היא יותר מתמוהה. מה גם, שתחילה אמר כי כלל לא ידע מי החזיק בה (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 34), ולבסוף טען כי כיום הוא אף יודע את שמו. גם הסברו מדוע לא סיפר על כך שיעקב בורה תקף אותו ואף איים עליו בסכין כשהגיע למשטרה במיוחד לשם כך - מאחר והחוקר לא נתן לו לספר ודרש ממנו רק להשיב לשאלותיו, תמוה. למעשה גם במכתב שמסר במשטרה לא פרט את החזקת הסכין על ידי יעקב בורה (נ/4).

41. הנה כי כן, האלימות הקשה לה טען המתלון, ככל הנראה לא ארעה. עם זאת, די בהפעלת כוח כלשהו כלפי המתלון שלוה בדרישה לקבלת הכסף כדי להקים את עבירת הסחיטה בכוח, ודי במילות האיום בהפעלת כוח כדי להקים את העבירה של סחיטה באיומים.

42. לעניין זה עומדת עדותו של מר שניבלג שבהודעתו סיפר כי שמע צעקות מתוכן הבין כי מי מהנוכחים חייב כסף לאחר. הוא שמע איומים בנוסח: "יא חתיכת בן זונה אני אראה אותך ברחוב אני אחתוך אותך". הוא ידע לספר כי אחד הנוכחים לקח את האופניים מהמתלון ואחר כך החזירם לו, אך מי שעשה זאת לא היה אחד מהנאשמים (שלבשו כולם חולצות לבנות, כפי שהעולה מהודעותיהם, בעוד שמי שנטל את האופניים לבש - כך לפי עדותו של מר שניבלג - חולצה שחורה). הוא ידע לספר, כי אחד הנוכחים, שלבש חולצה שחורה, איים על המתלון. והוא ידע לומר כי הופנתה אלימות כלפי המתלון.

43. אכן, בעדותו בבית המשפט אמר מר שניבלג כי אינו יודע לומר שהיו מכות אלא אך שהוא זוכר שהיה מפחיד לעמוד שם והוא ברח. ואולם, לא זו בלבד שבסופו של דבר הוא העיד כי "נראה לי שבסוף היה ידיים" (עמ' 66 לפרוטוקול שורה 23 ואילך), וידע לספר באופן כללי על אלימות, איומים ותחושה מפחידה (עמ' 55 לפרוטוקול, שורה 29); אלא שבהודעתו במשטרה שנמסרה מספר ימים לאחר האירוע, הוא ידע לספר על אלימות כלפי המתלון, ויש להעדיף עדותו זו על פני עדותו בבית המשפט, בה היה ניכר כי הוא אינו מוסר את המידע בשלמות, אם במודע ואם מתוך שכחה.

44. לצד זאת, גם נאשם 3 העיד במשטרה כי עמד רחוק מנאשמים 1 ו-2 ששוחחו עם המתלון, והבחין בדחיפות.

45. עם זאת, איני סבור כי יש בעדויותיהם של המתלון, של מר שניבלג ושל נאשם 3 כדי להביא להרשעתם של מי מהנאשמים במקרה זה.



46. הנה כי כן, בכל הנוגע לנאשם 3, אין כל הוכחה כי עמד יחד עם נאשם 1 שעה שהוא שוחח עם המתלונן. אדרבה, עדותו של נאשם 3 כי כאשר ירד מהאוטובוס הוא לא התקרב עם נאשם 1 לעבר המתלונן אלא הלך עם חבר לכיוון אחר, לא רק שלא נסתרה אלא שהיא עולה בקנה אחד עם שאר העדויות. נאשמים 1 ו-2 הודו כי שוחחו עם המתלונן, ומעדותו של המתלונן עלה כי גם יעקב בודה עמד עמהם. לפי עדותו של מר שניבלג הקיפו את המתלונן שלושה אנשים בלבד, ומכאן שנאשם 3 לא היה עמהם. העובדה כי נאשם 3 ציין כי שמע מילים בודדות מהוויכוח בין המתלונן לנאשמים 1 ו-2 שעמדו ליד המתלונן, אין בה כדי ללמד כי גם הוא עמד קרוב אליהם, שכן אין מחלוקת כי הצדדים דברו בצעקות וכי מדובר היה בשעת לילה מאוחרת. בוודאי שאין בכך כדי להביא למסקנה שהוא נטל חלק באירוע. ייתכן שהמתלונן סבר כי גם אלו שעמדו בריחוק מה ממנו היו חלק מהקבוצה שהתעמתה איתו, אך לא ניתן לקבוע מסקנה שכזו על בסיס עדותו ומחשבתו, בפרט בשים לב לשאר העדויות בעניין. גם גרסת המתלונן, כי זיהה את נאשם 3 ממרחק של כמאה מטרים בלילה, גם אם עשה זאת על יסוד החולצה והתיק, אינה מסתברת.

47. זאת ועוד. במסמך שמסר המתלונן למשטרה (נ/4) במסגרתו ציין כי יעקב בורה היה שותף לתקיפתו, הוא ציין במפורש כי השוטר שהגיע למקום לקח פרטים של שני אנשים, אחד בשם פינץ ואחד נוסף. הוא ציין במפורש כי "הנוסף היה באירוע והוא חבר שלהם אך הוא לא תקף בפועל". זאת כאשר לשוטר שהגיע למקום הוא אמר, כך עולה מדו"ח הפעולה (ת/7) כי הוא מזהה בוודאות את נאשם 3 כמי שתקף אותו.

48. באשר לנאשם 2. אין כל עדות - מלבד עדות המתלונן אשר כאמור קשה לסמוך עליה ממצאים, בוודאי לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי - כי הוא נטל חלק באירוע, בדיבור או במעשה. הוא אמנם עמד ליד נאשם 1 והמתלונן לאחר שירדו מהאוטובוס, אך בהעדר עדות שניתן לסמוך עליה ממצאים ברמה הנדרשת, שיש בה ללמד כי הוא נטל חלק במעשי אלימות או באיומים, לא ניתן לייחס לו מעשים מעין אלו. בהעדר תשתית המלמדת כי תכנן מראש עם נאשם 1 את המפגש עם המתלונן, לא ניתן לייחס לו את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום בשל היותו בצוותא חדא עם נאשם 1. גם העובדה שנאשם 2 לא הסתלק מהמקום, גם לא כאשר הבחין בניידת המשטרה, על אף שיכול היה לעשות זאת בנקל, יש בה כדי לחזק מסקנה זו.

49. באשר לנאשם 1 ישנה התלבטות לא קלה. שכן, גם גרסתו העלתה קשיים. כך, בעוד נאשם 1 הכחיש כי אמר לחבריו באוטובוס כי הוא מתכוון לרדת בגבעת שאול כדי לפגוש במתלונן (עמ' 80 לפרוטוקול, שורה 15), הנאשמים 2 ו-3 העידו כי כבר באוטובוס הנאשם אמר להם כי בכוונתו לרדת בגבעת שאול כדי לקבל כסף מהמתלונן. יש גם לזכור, כי עובר לאירוע, הוא איים על המתלונן, כפי שנשמע בשיחה (ת/6) בה אמר למתלונן כי אם לא יחזיר לאביו את הכסף ישלח אליו אנשים "שידעו לטפל" בו, וכי "יבואו אלייך וישברו לך את הפרצוף עד שהכסף לא יהיה", ונאשם 1 הוא גם בעל האינטרס בכסף, שהמתלונן היה חייב לאביו. לכן, ביחס לנאשם 1, גם אם מישוהו אחר מהנוכחים נקט באלימות ואיומים כנגד המתלונן, ולו מר יעקב בודה, ניתן לכאורה לייחס לו עבירה של ביצוע בצוותא, שכן כאמור, הוא היה בעל העניין.

50. דא עקא, שכאמור קשה לסמוך ממצאים על עדותו של המתלונן; עדותו של מר שניבלג הייתה כללית מדי מכדי לייחס על פיה אמירות ומעשים קונקרטיים, גם אם הוא שמע התייחסות לחוב כספי, שמע מילות איום, וחש אווירה מפחידה ואף הבחין באלימות כללית; זאת, בעיקר נוכח מחדלי החקירה המשמעותיים, שבעטיים לא ניתן לקבוע מה



בדיקת ארע באותו מפגש שבין נאשם 1 והמתלונן - מה היה תוכן חילופי הדברים, תוכן האיום המדויק, והאם נאשם 1 נקט באלימות כלפי המתלונן. ולא ניתן לומר כי לו הייתה הרשות החוקרת מבצעת את מלאכתה כנדרש, לא היה בממצאים ובעדויות כדי לתמוך בגרסת נאשם 1, על אף כל הקשיים שבה. ואפרט.

51. למעשה, כפי שעלה המשטרה לא פעלה למצות את החקירה ולגבות עדויות מעדי ראיה. היא גם לא טרחה לבצע פעולות ממשיות להשיג מצלמות אבטחה שקיימות במקום.

52. השוטר בלום רשם בדו"ח הפעולה (ת/7) כי ראה במקום עד לאירוע בשם שלמה דהן. הוא לקח ממנו פרטים, אך בסופו של דבר הוא לא זומן למתן עדות. הסבר לכך, לא ניתן.

53. המתלונן העיד, כי אמר לשוטרת ענבל, כי יש לו שני שמות של בחורי ישיבה שהיו עדים לאירוע, אך הוא ביקש ממנה שהמשטרה לא תגיע לישיבה כדי לגבות מהם עדות. הוא הוסיף כי אחד מהם הסכים למסור עדות במשטרה (עמ' 24 לפרוטוקול, שורה 19 ואילך). ואכן, כך גם עלה ממזכר שרשמה השוטרת ענבל (נ/2). ממזכר נוסף שרשמה השוטרת ענבל (נ/5) עלה כי נאשם 2 מסר לה שמות של שני עדים שנכחו במקום (דוד ומשה) ואת מספר הטלפון של נחמיה, ששוחח עם המתלונן בסמוך לתחילת האירוע. ההסתפקות באמירה של נחמיה בטלפון כי הוא לא ראה תקיפה או איומים אלא רק את נאשם 1 והמתלונן מדברים ביניהם, אינה עולה בקנה אחד עם קיום חקירה ראוייה. מהדברים עולה כי נחמיה היה עד לשיחה בין נאשם 1 והמתלונן ואם לא ראה תקיפה ולא שמע איומים, אפשר שיש בעדותו לתמוך בגרסת הנאשמים. דברים אלו הצדיקו זימונו לחקירה מדוקדקת יותר. המתלונן אף מסר שמות של שני עדים (ת/8), אחד מהם הוא צבי שיינבלג. אמנם, לדברי המתלונן, העדים מסרו לו שאינם רוצים להגיע למסור עדות במשטרה, אך ברי כי המשטרה אינה יכולה לנקוט בדרך זו של "שב ואל תעשה". בנוסף, ביום 7.06.18 שוחחה השוטרת ענבל עם ערן אופיר על מנת שזה יבדוק קיומן של מצלמות אבטחה במקום (ת/8). מה עלה בגורל בדיקה זו, איש אינו יודע. גם את יעקב בודה, שלמצער בשלב מסוים, הרשות החוקרת ידעה במפורש כי לטענת המתלונן הוא נטל חלק פעיל באירוע, הפעיל ביותר כגרסת המתלונן, היא לא טרחה לזמן לגביית הודעת. גם אם בשל חלופי הזמן, לא ניתן היה להגיש כתב אישום כנגד יעקב בודה, בשל התיישנות העבירה (ומשכך אין מקום לטענת האכיפה הבררנית), לא ניתן כל הסבר מדוע הוא לא זומן למסור את גרסתו לאירוע.

54. מושכלותיסודה, כימטרתהשלחקירההנעשיתעלדירשותחוקרת,האמונהעל חקירת מעשיעבירה, היאמציאתראיותלחשיפתהאמת. ביןאמאמתזעושהלהוביללזיכוי של החשוד, וביןאםהיאעשויהלהוביללהרשעתו (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466, 472 (1981)). המשטרה, במקרה זה, היא זו שמחובתה וביכולתה היה לפעוללאיסוף ראיותלאישושהחשד בדבר ביצוע העבירה אולהפרכתו. ואולם, בסופו של יום הגם שהיו לה שמות של עדים לא מעטים שיכלו לשפוך אור על שארע, היא לא פעלה לאיתורם וזימונם למסירת גרסה. באותה מידה היא לא פעלה לאיתור צילומים של האירוע ממצלמות אבטחה המותקנות במקום, לפי עדויות הצדדים כולם.

55. אכן, עובדתקיומושלמחדלחקירהאין בה, כשלעצמה, להביאליזכוינאשם, בכלמקרה. כאשרנטעןלמחדלחקירהשלמשטרהאו הרשותהחוקרת, עלביתהמשפטלבחון, האםאכןנפלו בחקירהפגמים,



אושלאנעשופעולות נחוצותמהותיות, שלוהיונעשותהיכולותלקדם אתהחקירהולהציגאתהמונהמלאה. בשלבשני, במידהונמצאכאןאירעומחדלים בחקירה, עלביתמשפטלשאולאתעצמו האמהמחדליםשנתגלוכהחמוריםעדשיש לחשוש כיקופחההגנתושלהנאשםבאופן המקשהעלילולהתמודדעםחומרראיותנגדואולהוכיח אתגרסתושלו. שאלתהנפקותשל מחדליחקירהתוכרעבהתאםלנסיבותהמקרה, תוךבחינת השאלהאםישבתשתיתהראייתית אשרהונחהלפתחושלביתמשפטכדילבססאתהרשעת הנאשםבעבירהשיוחסהלו במידה הנדרשתבפלילים (ע"פ 1072/15 שיינס נ' מדינת ישראל (פורסמבנו, 10.11.15); ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (פורסמבנו, 1.09.09); רע"פ 8713/04 רצהבי נ' מדינת ישראל (פורסמבנו, 1.03.05)). הבחינהתעשהלארקלכל מחדל כשהואעומדלעצמו, אלא גםלמשמעותותבתוךמכלולהראיות (ראו: ע"פ 4906 אלנברי נ' מדינת ישראל (פורסמבנו, 25.01.10); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (פורסמבנו, 18.05.06)).

56. במקרה זה, בו גרסאות המתלונן מחד וגרסאות הנאשמים מאידך, אינן יכולות להביא להכרעה אודות האירוע, לא יכולה להיות מחלוקת, כי עדים אובייקטיביים, לא מעטים, שנכחו בסמוך למקום האירוע, שזהותם הייתה ידועה למשטרה ונמסר לה כי הם היו עדים לאירוע, אם על ידי המתלונן ואם על ידי מי מהנאשמים, כמו גם נטילת צילומים ממצלמות במקום האירוע, היה בהם כדי לסייע לבירור נסיבות האירוע, ואפשר שהיה בהם לסייע לנאשמים בהגנתם. הדבר לא נעשה. קבלת גרסת המתלונן והנאשמים במשרדי החקירות, ואי ביצוע פעולות כלשהן הדורשות לתור אחר ראיות, איסוף מצלמות שידוע שקיימות, ולמצער ניסיון, לא לאיתור עדים, אלא לזימון עדים ידועים, אינה באה בגדרי חקירה שתכליתה בירור האמת. משהתברר כי נסיבותהחקירהחייבו במקרה זהביצועפעולותמסוימותעל ידי הרשות החוקרתוהיא לא ביצעה אותןולא הניחההסברמניחאתהדעתלאביצוען, הגם שהם היו ממש תחת ידיה, יש להניח אתההנחההעובדתיתהטובה ביותרלנאשמים, היינו, שאילו בוצעו פעולות חקירה אלו, היו תוצאותיהן מלמדותעלחפותם (ראו: ת"פ (מחוזי-ים) 2029/06 מדינת ישראל נ' ראובנס (פורסמבנו, 19.03.07); יעקבקדמי, על הראיות, מהדורתשס"ד, חלק שלישי, עמ' 1589)).

בשים לב לכל האמור, אני סבור כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשמים ביצעו את המיוחס להם בכתב האישום, וכאמור בפתיחה אני מזכה אותם מהמיוחס להם בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, במעמד המתייצבים.